

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

П'ятниця, 7 жовтня 1983 року

№ 120 (3315).

Ціна 2 коп.

Тетяна ДЕНИСОВЕЦЬ

ДАВАЙТЕ СБЕРЕЖЕМ СВОЮ ПЛАНЕТУ

Под сенью этой мирной тишины,
Над миром трав и солнечного света
От взрывов бомб, от горя, от войны,
Давайте сбережем свою планету!

Давно мы знаем — он, и я, и ты:
Во всей Вселенной лучше, краше нету
Земли родной неброской красоты...
Давайте сбережем свою планету!

Пусть пробуждают весны журавли,
Пусть ручьи вовсю поют об этом, —
Во имя мира, дружбы и любви,
Давайте сбережем свою планету!

Пусть кружева вьет снежные метель
Иль вспыхивает радугою лето, —
Для наших подрастающих детей
Давайте сбережем свою планету!

Чтоб человек гордиться мог собой,
Чтоб, глядя вниз, завидовали звезды.
Давайте сбережем ее такой,
Какая есть! Пока еще не поздно...

ЦЬОГО ВІРША ШВАЧКА КІРОВОГРАДСЬКОГО ВИРОБНИЧОГО ШВЕЙНОГО ОБ'ЄДНАННЯ СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗМІНИ ЦЕХУ № 5 ТЕТЯНА ДЕНИСОВЕЦЬ ПРОЧИТАЛА ПІД ЧАС МІТИНГУ, НА ЯКОМУ РОБІТНИКИ ПІДПРИЄМСТВА ГАРЯЧЕ СХВАЛИЛИ ЗАЯВУ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС, ГОЛОВИ ПРЕЗИДІУ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР Ю. В. АНДРОПОВА, МИРОЛЮБНУ ЗОВНІШНЮ ПОЛІТИКУ РАДЯНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ. ПІСЛЯ МІТИНГУ НАШ КОРЕСПОНДЕНТ ЗУСТРІВСЯ З Т. ДЕНИСОВЕЦЬ І ПОПРОСИВ ЇЇ ВІДПОВІСТІ НА КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ.

— Рух прихильників миру в усьому світі набуває все більшого розмаху. Яким є вклад комсомольців, усіх працівників вашого цеху у цю благородну справу?

— Наш вклад у справу миру вимірюється найперше нашим трудом. Комсомольці й молодь цеху № 5 рівняються на таких робітників, як кавалер ордена Трудової Слави III ступеня Лідія Олександрівна Циганаш, котра зобов'язалася виконати п'ятирічку за три з половиною роки і нині працює в рахунок 1984-го. У нашому цеху 35 чоловік зобов'язалися справитися з завданнями року до 7

жовтня — Дня Конституції.

Комсомольська організація нашого цеху — найбільша на підприємстві. Лише цього року до її складу влилося близько 80 випускників технічного училища. В нашій тільки зміні, наприклад, працює 96 спілчан. І я можу з певністю сказати, що вони, як і весь радянський народ, робитимуть все від них залежне для збереження миру на планеті. Всі молоді виробничники нашого підприємства взяли активну участь у Марші миру радянської молоді. До Фонду миру ми перерахували на сьогоднішній день 986 карбованців.

— Певно, в те вінс немалий вклад і комсомольсько-молодіжний колектив, членом якого ви є!

— Наш КМК, який очолює Катерина Іванівна Палазюк, третину своєї продукції випускає зі Знаком якості. Дівчата активно борються з виробничим браком. Для цього у нас створено оперативний комсомольський загін якості. В основі його діяльності — самоконтроль і взаємоконтроль виробничників, що вже саме по собі передбачає високий рівень їх громадянської свідомості.

Наші комсомольці — активні учасники громадських справ і починань. Це сприяє їхньому професійному зростанню, формуванню у них високих моральних якостей. Молоді у нас користуються довірою колективу. Ось Любов Миценко — зовсім молода, а вже депутат Кіровоградської міської Ради народних депутатів.

— Недавно спілчани вашої зміни обрали вас комсомольським секретарем...

— Це мене багато до чого зобов'язує. Передусім — до більшої вимогливості до себе. В комсомольській роботі я не новачок. За два роки, відколи працюю в цеху, була членом комсомольського бюро, начальником штабу «Комсомольського прожектора». Та не лише громадською активністю хочу я виправдати високе довіря товаришів — зобов'язалася виробничу програму нинішнього року виконати достроково. Нині щомісячні норми виконую на 120—125 процентів. Це також і мій внесок у справу боротьби за мир, важливішої за яку для людей світу, за словами Юрія Володимировича Андропова, на сучасному етапі немає.

ЗВІТУЮТЬ КМК

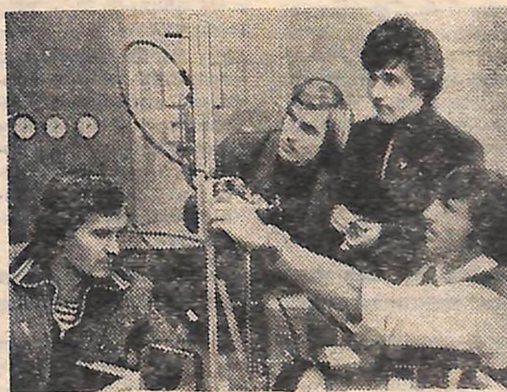
Комсомольсько-молодіжний колектив обробного виробництва виробничого об'єднання «Друкмаш» (групкомсорт В. Бурко) завдання до Дня Конституції виконав на 137 процентів, всю продукцію здав з першого пред'явлення.

А. МЕЛИХОВ,
бригадир КМК.
м. Кіровоград.

40000 гектарів умовної оранки (1539 — на еталонний трактор) виробив КМК тракторної бригади № 1 колгоспу імені Комінтерну (керівник А. Литвин, групкомсорт М. Бицюк). Бригадою зведено майже 15 тисяч кілограмів пального. На недавніх комсомольських зборах колектив вирішив завершити збирання кукурудзи на зерно до Дня Конституції. І ось надійшло повідомлення: зобов'язання виконано!

М. КИРИЛЕНКО.
Онуфріївський район.

7 ЖОВТНЯ — День Конституції СРСР

Є П'ЯТИРІЧКА!

Комсомольсько-молодіжний колектив бригади електрозварників механоскладального цеху № 2 (бригадир Олексій Попов, групкомсорт Микола Дорош) у свій час підтримував ініціативу депутата Вер-

ховної Ради СРСР, бригадира формувальників ливарного цеху ковкого чавуну В. І. Гетьманця «П'ятирічку — до сьомої річниці Конституції СРСР!» На сьогодні КМК рапортує: працюємо в рахунок

лютого 1986 року! Цьогорічне виробниче завдання колектив виконав на 150 процентів.

В. ШПАК,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського виробничого об'єднання по сімвалках «Червона зірка».

ЄДНІСТЬ СЛОВА І ДІЛА

Майстрами високих надій називають у колгоспі «Мир» членів комсомольсько-молодіжного колективу доярок, який очолює молодий комуніст Марфа Савченко. Дівчата взялися довести, що 5000 кілограмів молока від кожної

корови — завдання для них цілком реальне. А комсомолка Наталя Рогожина зобов'язалася надати до кінця року 6000 кілограмів молока. Вже сьогодні на рахунок М. Савченко 4283 кіло-

грам, Т. Ладанюк — 4146, Н. Рогожиної — 5120 кілограмів молока. Свій трудовий успіх молоді доярки присвятили Дню Конституції СРСР

Д. КОВАЛЬ,
завідуючий відділом комсомольських організацій Гайворонського району ЛКСМУ.

ПЛАН— КАТЕГОРІЯ МОРАЛЬНА

П'ЯТИРІЧКА І МІ.
РОЗМОВА
З МОЛОДИМ
СУЧАСНИКОМ.

Нинішній рік для бригади токарів механічного цеху, яку я очолюю, видався успішним. За високі показники у праці КМК визнано переможцем соціалістичного змагання серед подібних колективів Кіровоградського району м. Кіровограда. Та комсомольці бригади розуміють, що спочивати на лаврах не мають права. По-перше, тому що перемогу здобуто у напруженому змаганні з такою сильною бригадою, як колектив Володимира Олійника (механоскладальний цех № 2). І це змагання для нас — великий стимул у роботі. Певнена, що завдяки трудовому суперництву ми виконали і перевиконали взяті соціалістичні зобов'язання. Та існує й інший, дуже корисний, бік змагання. Він дозволяє не лише випробувати свої сили і побувати в почесній ролі лідера, а й обмінятися передовим досвідом. Так що основний наш суперник по змаганню — то і найперший помічник, і порадишник.

На комсомольських зборах обговорили статтю бригадира тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району В. С. Андріяша. Є і в нас можливість працювати ще краще, ще продуктивніше над виконанням завдань одинадцятиріччя. Вважаємо: головне, що об'єднує всіх працівників нашого цеху, — це відповідальність за виконання виробничих завдань. Успішність цієї великої місії, яка покладена на виробничий колектив у виконанні завдань п'ятиріччя, змушує нас повсякденно знаходити нові форми і резерви праці, вдосконалювати технологію обробки деталей. І, як свідчать результати роботи, нам це вдається. За рахунок підвищення професійної майстерності, вдосконалення інструментів тощо. І в цьому плані ми робимо все, що від нас залежить.

Хотілося б детальніше зупинитися на процесі нашої роботи. Бригада виготовляє деталі для мийних машин. Нашим завданням є також безперервне забезпечення цими деталями механоскладального цеху. І Володимир Донченко, Сергій Чернега, Раїса Грищенко, Любов Тютюнник працюють без зривів. Та витримувати високий темп роботи бригаді досить нелегко. Насамперед тому, що цех обладнаний верста-

тами старих зразків. Це значно знижує наші можливості і, якщо хочете, впливає на настрій.

Раніше така деталь, як «сідло» для мийних машин, була дуже «незручною» для обробки. На верстаті з одним різцем її можна було виготовити тільки за дві установки. За годину виготовлялося 15 деталей. Ось я і замислилась: що можна зробити для того, аби збільшити норму виробітку і здійснювати всі операції за одну установку? Зварила автономно два різці і встановила на верстат. Ефект був відчутний — 27 деталей за годину.

Наш колектив постійно бореться за економію і бережливість. Намагаємося, щоб з нашої вини не було перевитрат електроенергії, металу тощо. Та ця проблема нерідко загострюється, коли поставщики дають нам замість потрібного металу інший, важкий для обробки. Доводиться витрачати додаткові ресурси. На жаль, трапляються також перебої в постачанні цеху інструментами. І тоді єдине, що нам залишається, — працювати старим.

Але незважаючи на такий стан справ, ми працюємо з повною віддачею. І не лише на робочому місці. Залюбки допомагаємо сільським трудівникам, бо вбачаємо в цьому свій безпосередній внесок у виконання Продовольчої програми.

Свідченням нашого прагнення жити в мирі і дружбі став Тиждень трудової вахти, присвячений пам'яті нашого славного земляка Архипа Маніти, який повторив у роки Великої Вітчизняної війни подвиг Олександра Матросова. Зароблені кошти передано у Фонд миру.

Наша найближча мета сьогодні — виконати план трьох років п'ятиріччя до 100-річного ювілею нашого підприємства, який святкуватимуть 21 жовтня. А якщо врахувати, що вже тепер бригада працює в рахунок грудня, то це зобов'язання буде значно перевиконано.

Л. БАЛИЦЬКА,
секретар комсомольської організації механічного цеху, бригадир КМК бригади токарів Кіровоградського ремонтно-механічного заводу «Укрремтресту».

Наталя ще оддалеки завважила, що вже хтось із доярок хазяїнує в корівнику — біла хустина майнула у проїмі брами. «Марія Василівна, мабуть, — подумала жінка. — Скільки років вона все перша і перша на фермі, можна було б бодай на якийсь день попустити со-

сміхастися. Привітний такий, але й серйозний. «Це ж Бондаренко уже за день-другий річне зобов'язання виконає?» — Ну й що? — я й собі питаю. — «Як це що — привітати треба...» Та й подався. Отож чекай гостей!.. — Спасибі, — чомусь сказала по словах настав-

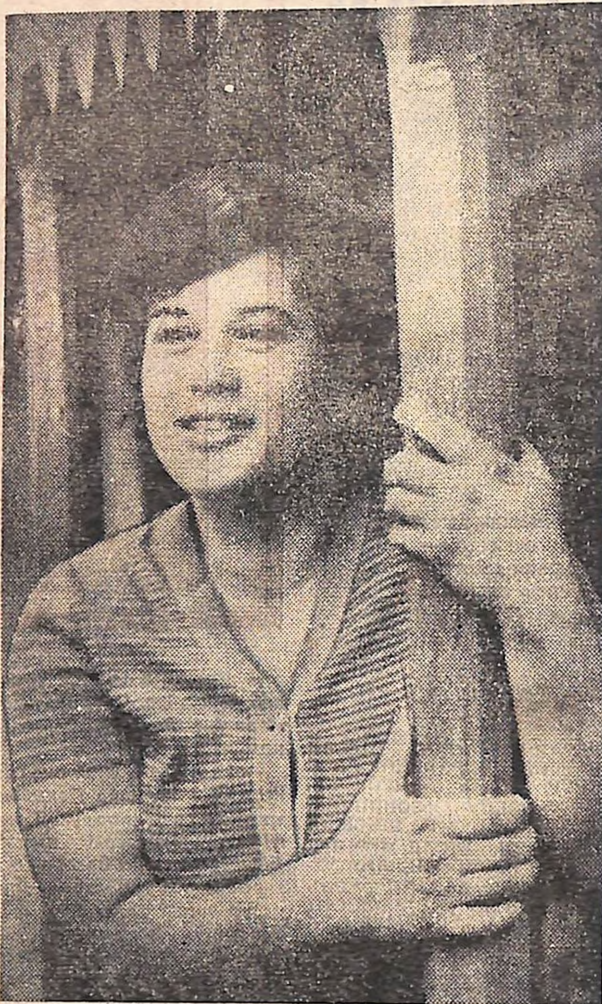
тут розрізняєте — вони ж усі однакові? Звичайно, мабуть, і вона б не розпізнала, якби перший раз сюди потрапила. Але все одно таке запитання здивувало, аж розсердило трохи. Як розрізняєте?.. «А мене з кимось розрізняєте? — спитала. — Кажуть, що ми теж схожі.

ба було. А через місяць підійшла до секретаря парторганізації А. С. Булиги: «Семеновичу, піду я на ферму. Кличе вона, розумієте?.. Оце як випадає там від правління почергувати, то після того кілька днів себе не знаходжу... Піду на ферму, там доярки потрібні...»

СТЕЖКА

НАРИС

ЩЕ З ТИХ РОКІВ

бі, розслабитись, але, видно, тут уже вона й собі не належить — така вдача.

Й було приємно думати про доярку, яку поважали люди за працю, за невтомність, за добре слово. І хоч усі молоді приходять на ферму, не потребуючи, як правило, настановництва, бо проходять цю школу у своїх матерів, проте як тільки щось трапиться з худобою, а зоотехніка чи зафермою нема поблизу — до Марії Василівни. Вона порадить.

Коли ще мала Наталочка бігала в школу, а мама ходила корів доїти на ферму, тримали вони й удома сумирну, лагідну Голубку. В пам'ятку чомусь осінні, ще теплі вересневі вечори, коли вона, поробивши уроки, бігла на вигін, виглядала корову з череди. Бо ж мама на фермі. Заганяла корову до хліва, акидала їй у жолоб кукурудзиння, вимивала ще раз легеньку алюмінієву дийничку, прополіскувала накрохмалену наміточку і сідала на гачку дожидатися маму.

Мама поверталась із ферми трішки зморена, але радістю світилися її очі, коли дочка розказувала їй про оцінки у школі, щебетала про своїх подружок. Далі змочувала у теплій воді наміточку, сідала на низенького ослінчика, і за кілька хвилин Наталя слухала у хліві музику. Цього часу вона завжди чекала, чекала затасно, бентежно. Мама примовляла до корови: «Стій, Голубко, стій, розумничко наша», а далі перші цілочки молока едаряли у дзвінке дно дийнички — музика! Дзінь—дзінь, дзінь—дзінь...

На порозі корівника її зустріла Олена Колесник: — Готуйтесь, кумонько! Готуйтесь прийняти поздоровлення!

І посміхастися так, як уміє посміхатися тільки її кума: одразу й не добереш — жартує чи всерйоз. А спробуй зацікався, то вона тобі ще щось придумає.

— Правда, правда, — підійшла Надія Василівна Сандрак. — Олена правду каже. Навідувався оце Семенович, секретар парторганізації. Позаглядає у жолоби, з фуражками постояє, а тоді: «Наталя, що не прийшла?» — «Та ще ж рано» — одказую. «Та я не про те...» — по-

ниці Наталя, наче й справді її поздоровили. Несміливо якось сказала.

Вона краще, ніж будь-хто, знала про те, що цими днями, десь перед святом Конституції повинна надіти на кожну пераїсточку по дві дзвісткі. Знала, але оця розмова була чогось несподіваного, так наче передчасною.

І червононькі степовички чекали уже — помуквали солодко, вздрішали Наталю, повертали за нею голови — проводжали свою хазяйку поглядом вздовж жолобів.

Слазні, милі корівки. За сім з половиною місяців вона так їх вивчила, що тільки мукне котра, то вона одразу й упізнає по голосу. «Вийшла мукнула, — подумає. — От бешкетниця». У кожній з них своя вдача, свій норов.

Приїжджав якось кореспондент з газети. Походив між рядами — корівник у них великий, чотирирядний, славний, — походив, позаглядає усюди, з жінками побалакав, а тоді й каже: «Як ви їх

Повненькі обидві, чорняві, разом на ферму прийшли... Розрізняєте? Отак і я. Немає двох однакових корів...» — А він усе стоїть, дивується.

Люди, навіть сільські (з тих, хто не тримає корови), звикли відрізати ху-добу за чисто зовнішніми ознаками. З одним рогом (билає колись у череді і зломилася, бідолаха) — то дідова Назарова, геть біла — то тільки одна така на селі, не переплутаєш... Доярки ж корів пізнають по очах: у кожній ті очі свої, несхожі на чийсь інші. Хіба могла б вона, Наталя, зараз Ляльку назвати Галкою? А що казати іншим дояркам, у яких одна й та ж група п'ятишесті роки?..

Наталя вже четверту групу за неповних п'ять років роботи на фермі поміняла. Цю вже надояго взяла. Все якось так складалося, що тільки роздоять первісток, звикне до них, так щось обов'язково перебіє. Ось і минулої зими покликали її на керівну роботу. Робила, бо тре-

Думки напливали одна на одну, не давали спокою. Бач, розчулила її ця звістка, хоч і знала. Завтра-післязавтра, значить, річне зобов'язання своє переступить. А ще у барезні, коли прикидала свої можливості, думала: «Не треба ризикувати, не знати ще, як розтелюватись будуть...» Хоч і підказував внутрішній голос: три тисячі до кінця року надійш...

Усі три тижні не відходила Наталя од телят — випоювала, вищипала, берегла од протягів. А ще ж треба було роздоявати первісток. Чоловік рідко бачив тоді Наталю вдома, а п'ятирічний Сашко, щоб не скучати, прибігав до мами і до теляток, які стояли у невисоких станочках і їх можна було погладити по спинці чи, бавлячись, поморщити до них свого носа...

За думками не зогледілась, як залишилась одна Лялька. Бриклива, з характером. Застудилась, бідна, ще весною пізньою, то й досі мучиться. У перші дні, як вигнали пасти, пастихи не устерегли. Лише через кілька днів відчувала Наталя в пальцях тверде, коли доїла ввечері. І то не в одній. Наче кульки які в дійках. «Лягали, мабуть, в обід на сиру землю, і застудили». Та до ветлікаря за маззю.

Добре, що одразу кинулась, бо як би задавилась. Виходила всіх, а у Ляльки й досі... «Стій, моя найкраща, потерпи трішечки...»

За вікном червоні заходив день. Незвично трохи. То ще завидна та й завидна на верталась у Живанове, додому, а звідколи перевели годинну стрілку назад — присмерком пежить дорога через степ.

Дівчата вже збиралися на виході, зливали останнє молоко у бідоно, бряжчали дийничками — на фермі закінчувався робочий день. Ще один робочий день. Але не схожий на попередній. Чим же? «Ах, так, справді несхожий», — всміхнувшись Наталя, згадує сьогоднішню розмову з доярками.

В. ТЕЛІЖАН.
Колгосп імені Дзержинського, Компаніївський район.

На знімку: молодий комуніст Наталя БОНДАРЕНКО.

Фото М. САВЕНКА.

Громадяни СРСР мають право на працю, — тобто, на одержання гарантованої роботи з оплатою праці відповідно до її кількості та якості і не нижче встановленого державою мінімального розміру, — включаючи право на вибір професії, роду занять і роботи відповідно до покликання, здібностей, професійної підготовки, освіти та з урахуванням суспільних потреб.

(Із статті 40 Конституції СРСР).

Ким бути? Певно, що над цим свого часу задумується кожен. Не завжди молода людина одразу знаходить справу до душі. В цьому їй мо-

жуть допомогти працівники бюро по трудовлаштуванню населення. Воно є одним із тих соціальних інститутів, котрі на практиці здійснюють

Розподіл трудових ресурсів:

право радянської людини на труд. Про це і йдеться в розмові кореспондента «Молодого комунар» із завідувачим обласним бюро по працевлаштуванню населення О. С. Морозовим.

— Олександр Сергійовичу, нашім читачам для початку, певно, було б цікаво дізнатися докладніше про характер роботи вашого бюро.

— Це порівняно нова форма організації роботи по розподілу трудових ресурсів — їй усього кілька років. Однак вона вже добре зарекомендувала себе. Організаційно ми підпорядковані відділу по праці облвиконкому, який включає також сектори нормування праці, продуктивності праці, вивчення умов праці та інші.

У практичній своїй ді-

яльності працівники бюро керуються окремими положеннями Конституції СРСР, які їх стосуються, Кодексом законів про працю, постановами партії та уряду.

Розповідаючи про інформаційно-довідкову роботу нашого бюро, не можна не згадати про те, що в містах і селах області ми оформили інформаційні стенди, пап-

но. Робота в цьому напрямі триває.

Зональні відділення нашого бюро працюють у Кіровограді, Олександрії, Світловодську, Знаменці, Гайвороні, Поповоукраїні. Працівники їх мають дані про вакансії на підприємствах у своїй зоні обслуговування. Вони можуть докладно поінформувати кожного щодо умов праці, забезпеченості житлом, наяв-

Радянська держава, Комуністична партія невідомо дбають про те, аби підтримувати покоління мало найкращі умови для всебічного й гармонійного розвитку, для розквіту здібностей і талантів.

ЖИВЕТЬСЯ ДІТЯМ ВЕСЕЛО

У центрі новоміргороду останнім часом випросили дві добротні споруди. Це дитячі садки «Берізка» та «Казковий» шахти «Новоміргородська».

Завідувачкою «Берізки» працює Тамара Йосипівна Сіра. Це і її заслуга в тому, що у садочку затишно, всі кімнати оформлені з естетичним смаком. Педагогічний склад складається з 16 чоловік. І Валентина Василівна Погоріла, і Віра Іванівна Руденко, й Інна Валентинівна Клименко по-материнському ставляться до малюків.

«Берізка» має чудові кімнати для ігор, просторі, розмальовані сільськими умільцями манежі. У спальнях чисто, акуратно.

Часто у мешканців дитсадка бувають керівники шахти «Новоміргородська», цікавляться життям малечі. Адже цей дошкільний заклад працює цілодобово і від того, як тут почуваються хлопчики та дівчатка, у великій мірі залежить продуктивність праці їхніх батьків. Шахтарі задоволені роботою «Берізки» — діти завжди доглянуті.

В. ЩЕРБАК.

Новоміргород.

ЗАПРОШУЄ «КАЗКА»

Юних відвідувачів кафе «Казка», яке відкрилось у Бобринці, зустрічають Мальвіна, Чебурашка, Чиполіно та інші улюблені герої дитячих творів. Спеціалісти Київського інженерно-будівельного інституту, які розробили проект, і місцеві будівельники постаралися, щоб інтер'єр створював добрий настрій. У затишному світлому залі, облицьованому декоративними панелями, — акуратні білосніжні столики, гарні зручні крісла, красиві світильники. У книзі відзнаки про роботу нового спеціалізованого підприємства харчування, розташованого поруч з середньою школою імені 40-річчя піонерії, записано перші подяки за відмінне обслуговування.

Меню кафе задовольняє найвибагливіші смаки пасажів. Тут пропонують морозиво, всілякі тістечка, смачні пиріжки, соки, води, молочні продукти, фрукти і цукерки.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.

Науковий співробітник обласного краєзнавчого музею В. Босько тривалий час вів пошук інформації про польського художника Войцеха Коссака, автора картини «Кривава неділя», виставленої в Кіровоградській картинній галереї. Інструкція з багатьма художніми закладами, картинними галереями країни. Але відповіді отримувати не вдалося. Адже твори цього автора в нашій країні мають лише Кіровоградська та Львівська картинні галереї.

Потрібну інформацію В. Боську допомогли знайти працівники очолюваного Л. Гончаровою відділу літератури на іноземних мовах обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської в книзі Тадеуша Добровольського «Історія польського живопису».

Працівники відділу з ентузіазмом відгукуються на прохання читачів, тут можна не тільки одержати потрібну книгу, а й послухати гуртки по вивченню болгарської, польської та англійської мов. Для цього обладнано лінгвфонний кабінет, є великий вибір технічних засобів. Відділ має просторий світлий читальний зал.

Сьогодні тільки в читальних залах — природничо-наукової і художньої, суспільно-політичної літератури, періодичних та новоодержаних видань в один і той же час можуть працювати 500 читачів. Крім того, у відділі мистецтв, технічної літератури, обслуговування працівників сільського господарства, бібліографічно-

ДО ДУХОВНИХ НАДБАНЬ

му (з сектором краєзнавчої літератури), науково-методичному та літературі на іноземних мовах є свої читальні зали.

Останнім часом бібліотекарі часто виступають на підприємствах, установах, по місцевому радіо. Така форма обслуговування впроваджена за пропозицією робітників, службовців, науковців.

Працівники відділу,

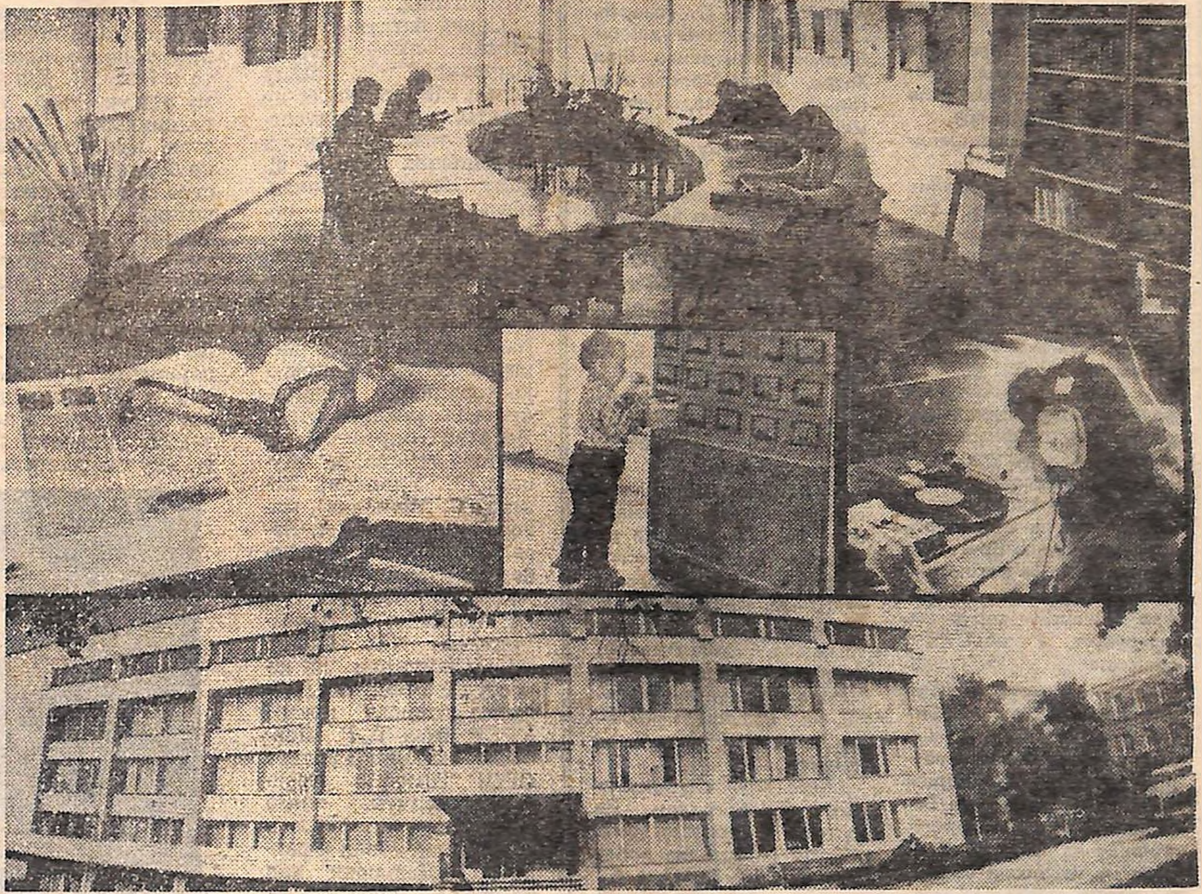
особливо науково-методичного, часто надають практичну допомогу своїм колегам у районах. Нинішнього року відбулося майже 100 виїздів. Вони проводяться за програмою роботи школи передового досвіду.

— У фондах нашого закладу, — відзначає директор бібліотеки Л. І. Демещенко, — 600 тисяч томів. І сьогодні

будь-який читач може отримати у нас навіть ті книги, що не значаться у каталогах. На замовлення читачів такі книги ми одержуємо або ж з бібліотек нашої області, або ж з інших міст республіки. Міжбібліотечний абонемент обслуговує читачів не тільки Кіровоградщини, а й інших областей республіки.

Діяльність бібліотеки — це одне яскраве підтвердження піклування КПРС та Радянського уряду про естетичне виховання трудящих, підтвердження статті 48 Конституції СРСР, у якій йдеться про те, що громадяни нашої країни мають право на користування досягненнями культури.

М. ЮРЧЕНКО.

Громадяни СРСР мають право на охорону здоров'я.

42 ст. Конституції [Основного закону] СРСР.

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

Станіслав Лютан, диспетчер-евакуатор Кіровоградської станції швидкої допомоги оголошує: «Шоста бригада на виклик», лікар С. В. Шевцова отримує його і ми із фельдшером комсомолом Лідією Глуценко займаємо місця в машині. 2—3 хвилини, і вона мчить велелюдними вулицями міста — тільки їй дивись щоб якийсь пішохід не загависся.

Світлана Василівна незабаром відзначити чвертьвіковий ювілей роботи у медицині. Закінчила Кубанський медичний інститут, довгий час працювала в третій міській лікарні, а з серпня 80-го — виїзним лікарем. Старший лікар зміни Л. І. Гетьман, ветеран «швидкої» з майже тридцяти-

річним стажем, порадила мені вийти разом зі Світланою, Василівною: «Одна з кращих: тактовна, має високу кваліфікацію, витримку».

Лідію Глуценко я знаю давно: кілька років тому працювали разом на цій же станції. Вже тоді дівчина прагнула якнайшвидше оволодіти секретами професії. В цьому молодим допомагають старші колеги. Досвід передають по-різному: від щотижневих спеціальних занять до конкурсів «Кращий за професією». Завжди в бригаді є досвідчені й ті, що роблять перші кроки. Лідія, випускниця — відмінниця Львівського медичного училища, можна сказати, уже опанувала обов'язки виїзного фельдшера...

Гальма скрипнули біля невеличкого будиночка (Закінчення на 4-й стор.)

ВКЛАД ПЕРШО- КУРСНИКІВ

У програмі цьогорічного фестивалю «Вересневі самоцвіти» було проведення науково-практичної конференції «Край корифеїв українського театру», організованої управлінням культури Кіровоградського обласного конком. Її підготували й провели студенти Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Керував підготовкою кандидат філософських наук, доцент, член Спів-

ки письменників СРСР М. К. Смоленчук.

Почесне і відповідальне завдання випало першокурсникам, і вони успішно з ним справилися. Було підготовлено лекції на теми: «М. Л. Кропивницький — фундатор українського професійного театру», «М. К. Заньковецька — геніальна українська актриса», «І. К. Карпенко-Карий — класик української драматургії і театральний діяч» та інші.

Конференція почалася 26 вересня в педагогічному інституті, де були присутні викладачі та студенти. Цікавими і змістовними були виступи першокурсників В. Шаренко, С. Короленко, З. Бондаренко та інших.

Наступні три дні студенти виїжджали з лекціями в села Кіровоградської області: Рівне Новоукраїнського, Перво-заванівку Кіровоградського та Мар'івку Компаніївського районів, де виступали перед трудівниками полів і ферм, школярами.

Т. СОКОЛОВА.

ГОРДЕ ІМ'Я — РОБІТНИК

Напередодні Дня Конституції дружну робітничу сім'ю ордена Трудового Червоного Прапора Другого імені Петровського цукрокомбінату поповнила молода зміна. По закінченні професійно-технічних училищ та середніх шкіл на трудову вахту заступило більше двадцяти робітників.

У клубі цукрозаводу відбулось урочисте посвячення молоді в робітники. Віднині горде ім'я робітник будуть носити Михайло Мельник, Ольга Шеткіна, Ніна Тищенко, Валентина Мізерна, Надія Грузденко, Світлана Тронько та інші. Одержавши трудові книжки, вони поклалися дорожити честю улавленого робітничого колективу, гідно продовжувати і примножувати славні трудові традиції свого підприємства, доблесного робітничого класу країни.

В. БЕЛОШАПКА,
сміт Олександрівка.

нова форма

ності закладів соціальної допомоги, допоможуть знайти роботу за допомогою ближче до місця проживання...

Любителів романтики теж не треба далеко їхати. У нас в області, в селі Липняжці Добровілицького району зводиться одинадцятий цукрозавод. Його оголошено обласною ударною комсомольською будовою. Вистачає там робо-

ти. Варто назвати і Кіровоградський завод великопанельного домобудування, де потрібні робітники багатьох спеціальностей.

— А для любителів далеких доріг?

— Ми можемо також направити людей на шахти Донбасу, будівництво об'єктів атомної енергетики, в ліспромгоспи Західного Сибіру... Договори укладаються на строк

від одного до трьох років. Бажаючи забезпечитися безплатним проїздом в обидва кінці, житлом, спецпаємом.

— Нині, коли вся країна працює над виконанням Продовольчої програми СРСР, певно, чимало людей виявляє бажання перебраться на село?

— Так, добровольці є. Зокрема, наше бюро займається переселенням сімейних. Для них цього року буде збудовано більше двохсот будинків у степових селах області. Переселенням нада-

ється ряд пільг. Зокрема, гроші за будинок — 2300 карбованців — кожна сім'я починає виплачувати з шостого року проживання протягом 15 років. Тих, хто переселився на нове місце, також звільняють на два роки від сільськогосподарського податку, протягом перших двох років їх безплатно забезпечують паливом на зиму тощо.

— Олександр Сергійовичу, працівникам вашого бюро доводиться працювати з людьми

у найширшому розумінні цих слів. Певно, це вимагає від них якихось особливих якостей?

— Крім тих знань, про які я вже говорив вище, робота в бюро вимагає від наших працівників душевності, людяності, комунікабельності, діловитості. І вони мають їх. Досить назвати таких людей, як завідувача Знаменським зональним відділенням Валентина Арсентійовна Ліщенко, як старший економіст Кіровоградського міського відділення Михайло

Федорович Гусев та інші товариші.

Завдяки таким працівникам, як вони, росте популярність нашого бюро. Щоразу більше людей користується нашими послугами. Так, за дев'ять місяців північного року ми обслужили 9240 чоловік — на 440 більше, ніж торік. Зокрема, трудоплаштовано більше двох тисяч випускників середніх шкіл. Кожному ми намагалися знайти роботу, яка найбільше відповідала б його запам'ятованим і інтересам.

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

(Закінчення.
Поч. на 3-й стор.).

по вулиці Варшавській. Хвора 3, недавно випи-
салася з гіпертонічного
відділення, там же їй
призначили підтримуюче
лікування, але коли здо-
ров'я поліпшилось, пе-
рестала ліки пити. Через
кілька днів різко підняв-
ся кров'яний тиск.

Світлана Василівна
швидко обстежила хво-
ру, в кількох словах дала
настанови фельдшеру.

Їх Лідія виконує швид-
ко і вправно.

Чекаємо 10—15 хвилин.
Хворий покращало. Світ-
лана Василівна робить
контрольний замір тиску
і пересвідчившись, що він
почав спадати, ще раз на-
казує хворий суворо дот-
римуватися вказівок діль-
ничного лікаря.

І знову в дорогу. За
повідомленням диспетче-
ра по радіо: Уфімська, 9,
висока температура...

Якщо працювати по ін-
струкції, то хворі з тем-
пературою не підлягають
обслуговуванню бригадою
«швидкої». Це компетен-
ція дільничного лікаря.
Але лікарем керує не
інструкція, а обов'язок,
совість.

Хворим виявився 85-річ-
ний інвалід Великої Віт-
чизняної війни Г. С. Він
щойно повернувся з гос-
піталю, та по дорозі
простудився. Світлана Ва-
силівна оглянула хворого,
призначила ін'єкції. Див-
люсь на годинник: обслу-
говування зайняло 15 хви-
лин. Вкластися в цей час
повинен кожен лікар
швидкої допомоги.

Ця медична служба у
Кіровограді розм'яла, як
кажуть, шостий десяток
свого існування. Тут ви-

росло багато кваліфіко-
ваних спеціалістів, які за-
раз очолюють відділення
стаціонарів і які завжди з
доброю згадкою той гарт,
який їм дала «швидка до-
помога». Чимало медиків
зробили «швидку допо-
могу» своєю долею. Це
лікарі І. О. Шалевська,
В. О. Соколов, О. В. Тро-
янський, С. О. Токарев,
Г. К. Іванова, фельдшери
Людмила Хомренко, Віра
Хитра, Лідія Орлова, Ан-
тоніна Спиріна, Володи-
мир Шевченко, Лідія і
Олександр Глушенки та
багато інших.

«Швидка допомога» пе-
рестала бути нею без сум-
лінних водіїв. Без таких,
як М. І. Проценко, О. Я.
Тимченко, О. В. Багра-
новський з 15-ої бригади,
М. А. Чорнобровець, М. І.
Харченко з першої, Б. А.
Спирін з другої. До речі,
ремонт і профілактику
автомобілів проводять
самі водії. А ще робота
важка, безсонна.

Я поцікавився, скільки
коштує один виклик
бригади. Виявляється лі-
нійної — від 9 до 15 кар-
бованців, спеціалізованої
— 20—25. По 20 викликів
в середньому припадає
на кожну лінійну бригаду.
За рік станція обслуговує
більше 100 тисяч викли-
ків. Як правило, найбіль-
ше викликів восени та
взимку.

...Тиха ніч опускається
над Кіровоградом. На
«швидкій» зростає ритм
роботи: спішать на допо-
могу хворим люди у бі-
лих халатах, люди, які
обрали тривогу за покли-
ком серця.

С. КОЛЕСНИКОВ,
громадський корес-
пондент «Молодого
комунара».
м. Кіровоград.

ЖОВТНЕВА програ-
ма кінофільмів
буде присвячена 65-
річчю ВЛКСМ, і тому
поряд із кінострічками
минулих років — «Доб-
ровольці», «Як гартува-
лася сталь» та іншими
— на екранах міста
будуть демонструвати-
ся нові фільми про ком-
сомольців воєнних ро-
ків та сучасну молодь.
Юні глядачі зустріча-
ються з ветеранами
праці, з викладачами
та учнями ПТУ, подив-
ляться художні фільми
про робітничий клас
України Рад.

Серед багатьох кіно-
картин про Велику
Вітчизняну війну
фільм «Якщо ворог не
здається...» відзначає-
ться тим, що одну з
найбільших битв — ві-
дому Корсунь-Шевчен-
ківську операцію — по-
казано у ньому як бит-
ву штабів, поєдинок
стратегічних та тактич-
них задумів радянсько-
го та німецького ко-
мандування. Автор сце-
нарію Євген Онопрієн-
ко послідовно опира-
ється на реальні події.
Яскраво окреслені ха-
рактери генералів Жу-
кова (М. Ульянов), Ко-
нева (В. Меньшов), ма-
йора Чернецова (А. Ва-
силів). Цікаво виріше-
но характери німецьких
генералів Менштейна
(А. Масюліс) та Штем-
мермана (В. Гафт).
Фільм поставив на кі-
ностудії імені О. Дов-
женка лауреат премії
УРСР імені Т. Г. Шев-
ченка, народний артист
СРСР Тимофій Васи-
льович Левчук, якого
глядачі пам'ятають
по фільмах «Іван Фран-
ко», «Два роки над
прірвою», «Карпати—
Карпати» та інших.

Кінострічку «Пшов
четвертий рік війни...»
поставив на кіностудії
імені М. Горького наш
земляк кінорежисер
Георгій Ніколаєнко,

Кіноекран жовтня

про творчість якого
недавно розповідалося
на сторінках «МК». До
позитивних якостей
фільму можна віднести
гру відомих кіноакторів
Миколи Оляліна, Олек-
сандра Збруєва, Мико-
ли Єременка, що ство-
рили образи хоробрих
розвідників. Фільм по-
будований за законами
пригодницького жанру.

Зацікавить кіногля-
дачів і перша радянсь-
ко-афганська кольорова
кінострічка «Жарке лі-
то в Кабулі». Дія філь-
му відбувається у сьо-
годнішньому Афгані-
стані, країні, що успіш-
но будує нове суспіль-
ство після Квітневої ре-
волюції 1978 року.
Фільм розповідає про
ту велику допомогу,
яку надають афгансь-
кому народові радянсь-
кі лікарі. Вони лікують
не тільки хворих, а й
поранених. І навіть тих,
хто із зброєю в руках
вів боротьбу з новим
ладом. В окремії пала-
ті, яку охороняють бій-

ці афганської армії,
знаходяться ті, хто під-
няв руку на захисників
революції. Не всі вони
— свідомі вороги наро-
ду, дехто з них залака-
ний і обманутий. Але є
і вбивці-фанатики, на
чиїх руках кров мирних
афганців. Фільм за
сценарієм Вадима Тру-
піна і Асадуллі Хабіна
поставив на кіностуді-
ях «Мосфільм» і «Аф-
ганфільм» режисер Алі
Хамрієв. У фільмі зні-
малися Олег Жаков,
Микола Олялін, Гуля
Талибаєва, Лейлі Хам-
рієва та інші.

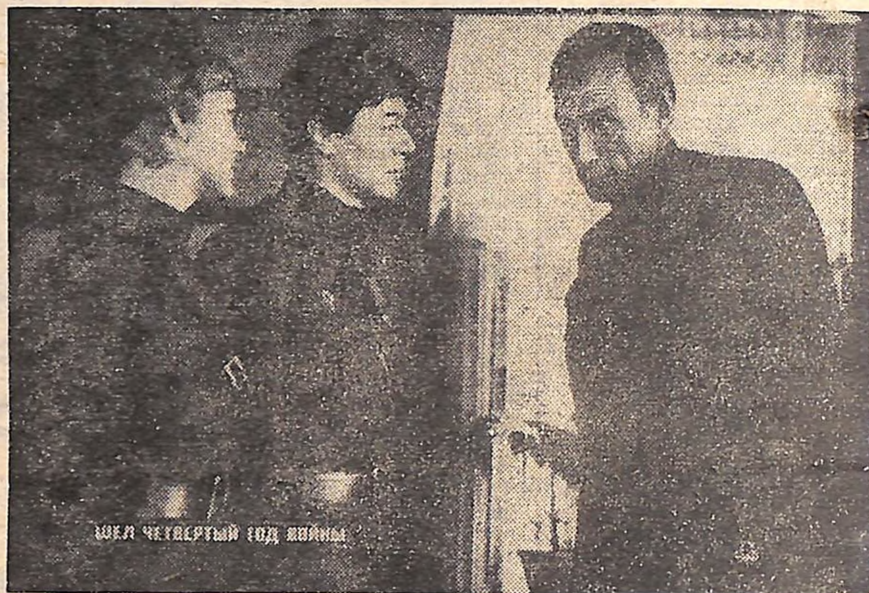
У нашій області 7—
14 жовтня пройде Все-
союзний тиждень мо-
рально-правової темат-
ки. До цієї події на ек-
рани області вийде ху-
дожний фільм «Серед
білого дня...», створе-
ний на кіностудії «Лен-
фільм». Автор сценарію
— А. Ваксберг,
чій судові нариси, на-
друковані в «Літера-
турній газеті» приваб-
люють читачів гостро-

тою поставлених в не-
моральних проблем. За
сценаріями А. Вакс-
берга вже були зняті
фільми «Процес» і
«Штормове поперед-
ження». І ось за його
сценарієм, написаним
спільно з Альбіною
Шульгіною, кінорежис-
сер Валерій Гур'янов
поставив кінофільм
«Серед білого дня...»

...На березі сзера
відпочивало в цей день
багато людей, у тому
числі і сім'я робітни-
ка Мухіна із знайоми-
ми. «Відпочити» на
природі вирішили і че-
веро молодиків, що ви-
магають від відпочива-
ючих грошей і випивки.
Ніхто не дає їм справж-
ньої відсічі, лише ком-
панія Мухіна не може
примиритися з діями
хуліганів.

У фільмі знімалися
Любов Віролайнен, Ва-
лерій Золотухін, Анд-
рій Голубєєв, Віктор
Шульгін, Світлана Не-
моляєва та інші.

І. ПІДОПРИГОРА.

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

ТИЖДЕНЬ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ

ФЕХТУВАННЯ

Бадьорість— головна нагорода

Минулої неділі в Кіро-
вограді відбувся традицій-
ний масовий легкоатлетич-
ний пробіг вулицями міста
на честь Дня Конституції
в рамках республікансько-
го Тижня фізичної культу-
ри і спорту.

Серед жіночих збірних
команд відзначилися
юні спортсменки інститутів
сільськогосподарського ма-

шинобудування та педаго-
гічного, машинобудівного
технікуму і медичного учи-
лища, виробничники спорт-
клубу «Зірка», заводу дру-
карських машин фабрики
«Індошнє», м'ясокомбі-
нату, інституту «Укркол-
госпроект».

Чоловічі команди стар-
тували на площі імені Кі-
рова. Високі результати

показали спортсмени ви-
шого льотного училища
цивільної авіації, техніку-
му механізації сільського
господарства, МПТУ № 2.
Серед виробничників —
фізкультурники профспіл-
ки авіапрацівників, першої
міської лікарні.

У пробігу взяли участь
понад 9 тисяч кіровоград-
ців.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ.
На знімку: нагороду
отримувє переможець забі-
гу серед представників
спортивного товариства
«Колос» інженер інституту
«Укрколгоспроект» Олена
ЯДРИШНИКОВА.
Фото В. ХАЩИНІНА.

Є ДРУГЕ ПРИЗОВЕ!

Задзвеніли рапіри, шаб-
лі та шпаги в спортивно-
му залі ДЮСШ «Спар-
так» — тут почався чем-
піонат української респуб-
ліканської ради цього то-
вариства серед дорослих.

У перший день визначи-
лися найсильніші рапірис-
ти. Звання чемпіона заво-
ював майстер спорту Сер-
гій Хотєєнков із Києва,
який недавно став брон-
зовим призером всесоюз-
ної першості спартаківців
серед юніорів. Другим був
майстер спорту Андрій
Комаров із Тернополя.
Третє місце — в майстра
спорту Валерія Каймакова
з Луцька. У кіровоградців
кандидата в майстри спор-
ту Ігоря Стасюка та май-
стра спорту Анатолія Ци-
ганкова залікові п'ятнадця-
те та шістнадцяте місця
відповідно.

У понеділок змагалися
шаблісти. Перше місце
здобув бронзовий призер
VIII літньої Спартакіади
народів СРСР майстер
спорту Сергій Винник із
Києва, який у фіналі з ра-
хунком 10:4 переміг кан-
дидата в майстри спорту

Ігоря Пліскуна зі Львова.
Третя сходинка п'єдесталу
пошани — у його колеги
майстра спорту Олега
Ветрова. Успішно виступи-
ли кіровоградці майстри
спорту Олександр Равер
та Ігор Коліватов (тренер
В. Г. Литвиненко), які по-
сіли 5 та 6 місця, ввійши
в загальнокомандну ко-
пілку значну кількість за-
лікових очок.

Серед команд шаблістів
у фіналі зустрілися збірні
Львова та Кіровограда.
Більш досвідчені львів'я-
ни, в яких дуже обширний
календар офіційних та то-
вариських зустрічей, що
дають можливість своєчас-
но «обстрілювати» пер-
спективну молодь, виграли
цей поєдинок. У наших
земляків друге призове
місце. Спортивну честь
шаблістів-спартаківців Кі-
ровоградщини, крім ви-
сезгаданих, захищав та-
кож кандидат у майстри
спорту Сергій Колотуха.
Минулорічний чемпіон —
збірна команда міста Киє-
ва — зайняла лише третю
сходинку.

У рапіристів найкраще

виступила збірна команда
Волинської області, яка у
вирішальному поєдинку з
командою міста Києва
здобула перемогу з рахун-
ком 5:2. Нагороди за тре-
тє місце отримали рапі-
ристи Ворошиловград.

Переможцям в особис-
тому та командному чем-
піонаті дипломи відповід-
них ступенів, грамоти, же-
лєзних та цінні призи вру-
чили голова обласної ради
ДСТ «Спартак» В. О. Ко-
вальов і головний суддя
змагань, суддя республі-
канської категорії В. Г.
Литвиненко. Після першої
половини змагань п'ятірка
лідерів в загальнокоманд-
ному заліку розташова-
лася в турнірній таблиці
в такому порядку: збірна
Києва — 132 очка, Львів
— 118, Луцьк — 74, Воро-
шиловград — 69, Кірово-
град — 63.

Завершаться змагання в
суботу поєдинками команд
шпажистів та рапіристів.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-
відального секретаря — 2-46-87; відділів
комсомольського життя — 2-46-57; листів
і масової роботи — 2-45-36; пропаганди
— 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87;
військово-патріотичного виховання та
спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-
лошень — 2-56-65; коректорської —
3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 494.

Тираж 51500.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.